

tu hodinovou a dodání pohonných látek, a že převedl část těchto úkonů na žalobce, jenž je prováděl opět svým nákladním autem, částečně sám, většinou však svým šoférem, ale při tom nevyšlo na jevo, že by žalovaný byl dával žalobci nebo jeho šoféru nějaké příkazy o způsobu provádění prací.

To zařídil si žalobce nebo jeho šofér sám, pouze musil býti dosažen smluvený výsledek činnosti žalobcovy, to jest dopravení materiálu z nádraží na stavební místo na silnici. Žalobce pracoval takto nezávisle na žalovaném a ručil sám za správnou dopravu materiálu na místo pracovní. Žalobce byl zřejmě samostatným podnikatelem, k firmě K. nebyl vůbec v právním poměru, ježto nesjednal s touto firmou žádnou smlouvu.

Šlo proto v daném případě o smlouvu o dílo a spor nepatří před pracovní soud.

(Rozh. nejv. soudu z 19. I. 1935, R II 625/34/1.)

V. s. r. Karel Křepelka.

Žaloba, kterou se domáhá zaměstnanec náhrady škody proti jednomu ze společníků společnosti s ručením obmezeným za úraz způsobený žalobci v provozu podniku nedbalostí onoho žalovaného společníka ustanoveného za prokuristu a pověřeného dozorem na chod závodu v dílnách, — patří před soud pracovní.

Nejvyšší soud zrušil pro zmatečnost jak mezitimní rozsudek první stolice, tak i usnesení odvolacího soudu, kterým byl rozsudek ten s výhradou právní moci zrušen, proti kterémužto usnesení podal žalovaný dovolací stížnost, a odmítl žalobu

z těchto důvodů:

Žalobkyně domáhá se na žalovaném náhrady škody pro to, že dne 31. X. 1932 utrpěla úraz v podniku firmy L. S., kdež byla zaměstnána jako prادلena a žehlírka a že tento úraz zavinil žalovaný, ježto byv ustanoven, aby v dílně dohlížel na dělníky a na bezpečnostní opatření, zanedbával povinnosti jemu uložené, takže byl odsouzen trestním soudem pro přestupek podle § 335 tr. z.

Není o tom sporu, a bylo též zjištěno, že firma L. S., chemická čistírna a velkoprádelna, je společností s ručením obmezeným, že v době úrazu byla jednatelkou společnosti M. M., a že žalovaný J. M., jenž byl společníkem firmy, byl ustanoven prokuristou a pověřen dohledem na chod závodu v dílnách, začež měl slušné 3000 Kč měsíčně, a že tato odměna se měla zúčtovat na kontě výloh.

Podle § 1 zák. č. 131/1931 Sb. z. a n. jsou pracovní soudy nehledíc na hodnotu předmětu sporu výlučně příslušny rozhodovati

o sporech z pracovního, služebního nebo učebního poměru založeného soukromoprávní smlouvou, vzniklých mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem, jakož i mezi zaměstnanci téhož zaměstnavatele. V souzené věci tvrdí žalobkyně, že byla poškozena nedbalostí žalovaného, jehož jest pokládati za zaměstnance firmy, v níž byla zaměstnána i žalobkyně, a to v záležitosti žalovanému jako zaměstnanci firmy zvláště svěřené, to jest při obstarávání povinné péče nad osobami služebními úkony zaměstnanými.

Jde tudíž o věc náležející před pracovní soudy.

(Rozh. nejv. soudu z 24. X. 1935, č. j. R II 487/35.)

V. s. r. Karel Křepelka.

Z civilních rozhodnutí vrchního soudu v Praze.

Zákaz zcizení, zavazující toliko prvního vlastníka nemovitosti [prvá věta § 364 c) obč. zák.], lze poznamenati v pozemkové knize na listě vlastnickém.

Nejde sice o smluvní zákaz zcizení, účinný zápisem do knihy pozemkové proti třetím osobám, podle 2. věty § 364 c) obč. zák. (§ 13 III. dílčí novely), ani podle § 14 III. dílčí novely, ale jde o smluvní zákaz zcizení, zavazující jen nynějšího vlastníka nemovitosti podle 1. věty § 364 c) obč. zák.

Takový zákaz nelze sice ani poznamenati podle § 20 písm. b) knih. zák., protože nejde o založení právních účinků, spojených s knihovní poznámkou podle předpisů c. ř. s. neb knihovního zákona, ale lze jej poznamenati podle § 20 písm. a) knih. zák. Podle § 9 knih. zák. lze i obmezení knihovních práv zapsati do knihy pozemkové, a to vložiti na listě břemen, pokud postihují každého vlastníka nemovitosti, poznamenati na listě vlastnickém, pokud postihují jen nynějšího vlastníka (Bartsch, »Das ö. allg. Grundbuchgesetz«, 4. vyd. str. 24 a 404, rozh. Rv 934/08 z 5. února 1909, Práv. 768/09).

(Usnesení z 9. února 1935 — R IV 118/35.)

K projednání žalob z nekalé soutěže proti vnucenému správci není příslušný soud exekuční.

Prvý soud odůvodnil správně nepoužitelnost § 17 ex. ř. na tento spor, proto, že spor vznikl sice za exekučního řízení, ale ne z něho. Stěžovatelova námitka, že kdyby nebylo vnucené správy, nebyl by on vnuceným správcem a nemohl by jako takový býti žalován, nevyvrací nijak správnosti názoru prvního soudu, že spor pro nekalou soutěž proti vnucenému správci nevznikl z exekučního řízení. Pokud důvod žaloby byl způsoben některou sku-